

דף ו.

עין משפט א.

יו"ד סימן ב פעיף ח

עיין בסעיף הקודם

עין משפט ב.

או"ח סימן שפה פעיף ב

ב. כותים שהם אינם גירי צדק דינם כשאר העמים ^ל ואין להם תקנה אלא בשכירות מקומם.

עין משפט ג.

או"ח סימן שפה פעיף ג

ג. ישראל מומר לע"ז ^מ או לחלל שבת בפרהסיא ^נ אפי' באיסור דרבנן אינו מבטל רשותו וצריך שכירות מקומו אבל אם אינו מחלל שבת אלא בצנעה ^ס אפי' באיסור תורה הרי הוא כישראל ומבטל רשותו.

עין משפט ד.

או"ח סימן שפ פעיף א

א. אחד מבני החצר ששכח ולא ערב עם האחרים, הוא אוסר עליהם לטלטל, ותקנתם שיבטל להם רשותו ^ע, ויאמר רשותי מבוטלת לכם או קנויה לכם, ואין צריך לקנות בקנין סודר ^פ, ויכול לבטל אף

ל. מריש חולין דף ו'.

מ. אפי' בצנעה, מ"ב ושער הציון אות ה'.

נ. וזה עוון חמור כעובד ע"ז שנעשה בזה מומר לכל התורה. ודוקא שרגיל בעוון זה, אבל בחילול בפעם אחת לא נקרא מומר, וי"א אפי' בפעם אחת הוי מומר אם חילל בפני עשרה מישראל והמומר בכלל, או שידוע שיתפרסם ביניהם, ולענין ערוך מקילין כה"ח אות ח', וה"ה בחילול יוה"כ דינו כשבת, שם אות ט'. ודוקא כשעובר לתיאבון, אבל להכעיס אפי' בשאר עבירות ולא בפרהסיא דינו כעכו"ם, מ"ב אות ד'. מפרי מגדים ביו"ד סי' ב'. ומוסר דינו כעכו"ם ואם הוא באקראי אין להחמיר, כה"ח אות י"ב.

ס. ואם מתבייש לעשות דבר זה בפני אדם גדול, גם זה לצנעה יחשב, מ"ב אות ו'.

ע. משנה עירובין ס"ט. ואפי' בשכח אוסר וכ"ש אם הזיד ולא עירב דאוסר עליהם, אבל גם בהזיד מועיל ביטול רשותו, מ"ב אות א'. ואוסר עליהם לטלטל היינו מהבית לחצר אבל בחצר עצמו כלים ששבתו בחצר מותר וגם לחצר השניה שלזה לא צריך ערוך.

פ. דהוא רק סילוק רשות בעלמא כדי שלא יאסור עליהם, ומטעם זה מותר לבטל גם משתחשך, מ"ב אות ג'.

משתחשך.

ואם דר עם ארבעה או חמשה צריך לבטל לכל אחד ואחד ^ז שיאמר לו רשותי מבוטלת לך ולך.

וי"א שדי שיאמר רשותי מבוטלת לכלכם ^ק.

א. ב. אם ביטל רשותו סתם, לא ביטל אלא רשותו שיש לו בחצר ^ר, ע"כ הם מותרים להוציא מבתיהם לחצר, וגם הוא כדינו כאורח בעלמא,

אבל אסורין לכלם להוציא מביתו לחצר ^ש, וגם לו אסור ^ת.

וי"א שצריך לנעול ביתו כדי שלא יבא להוציא באיסור ^א, ולא יפתח את ביתו אלא כשרוצה לצאת ולבא, ונועל אותו מיד אחר יציאתו או בואו אליו.

עין משפט ה. אר"ח סימן שפב פעיף א

א. א. הגר עם עכו"ם בחצר אינו אוסר עליו ^ב, עד שיהיו שני ישראלים גרים בשני בתים ^ג ואוסרים זה על זה ^ד אז גם העכו"ם אוסר עליהם ^ה.

ז. ולא אומרים כיון שבטל לאחד מהם דעתו לבטל לכל אחד מבני החצר כדי שלא יאסר עליהם, מ"ב אות ד'.

ק. משמע דלדעה ראשונה לא מהני שיאמר לכלכם דאפשר היינו רובכם דרוב ככל, ושוב הנותרים אוסרים על כולם, ט"ז, מ"ב אות ה'.

ר. ולא של הבית.

ש. שהרי לא ביטל להם רשות ביתו.

ת. מביתו לחצר, ואין לומר על ביתו שיש לו דין כאורח בו, שהרי לא ביטל להם אותו. א. ובמקום דחק יש לסמוך על המקילין וא"צ נעילת דלת, מ"ב אות י"א.

ב. משנה ערובין ס"א, וכרבי אלעזר בן יעקב שם בגמ' ס"ב. והטעם דמעיקר הדין דירת עכו"ם אינה נחשבת לדירה אלא חכמים גזרו לאסור כדי שלא ידור עמו וילמד ממעשיו, ולא גזרו אלא בדבר ששכיח דהיינו במקום שדרים כמה ישראלים, מ"ב אות א'.

ג. אבל בבית אחד אפי' שיש כמה ישראלים שאוכלים כל אחד בפני עצמו כאחד נחשבים.

ד. לאפוקי אב ובניו שמקבלים פרס ממנו. אפי' כל אחד בבית אחד, אין העכו"ם אוסר עליהם דא"צ ערוב. ואין צריכים לשכור רשותו, מ"ב אות ג'.

ה. עד שישכרו רשותו.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

ואינו מועיל שיבטל העכו"ם רשותו^ו, אלא צריך שישכרו ממנו^ז.

הגה: ישראל שהשכיר או השאיל ביתו לאינו יהודי אינו אוסר עליו, שלא השאיל או השכיר לו כדי שיאסור עליו^ח. אבל אם הבית של אינו היהודי ושכר אותו הישראל ממנו, והאינו יהודי המשכיר גר עמו בבית^ט, אין שכירות הבית מועילה לענין שכירות הערוך וצריך להשכיר ממנו רשותו של העכו"ם.

הגה: ישראל שהשאיל או השכיר בית לחבירו במקום שגרים גם אינם יהודים, אע"פ שיש לישראל בעה"ב תפיסה גם בבית חבירו^י ולא צריך ערוך בניהם, אפ"ה אינם חשובים כאחד, וצריך גם שכירות מהעכו"ם.

עין משפט ו. **או"ח סימן שפ סעיף א**
עיי' לעיל עין משפט ד

עין משפט כ. **יו"ד סימן קיט סעיף ג**

ג. מותר ליתן לחשוד האוכל דברים אסורים, אוכל או דבר מה לתקן או לבשל לו אותו^כ ולא חיישינן שמא יחליפנו^ל כיון שאין חשוד

ו. משום שרצו חז"ל להרחיק דירת ישראל מדירת עכו"ם, וע"כ החמירו דאינו מועיל בטול עד שישכור ממנו, ומאחר והעכו"ם לא ירצה בקל להשכיר להם הם יתרחקו ממנו כדי שלא יאסור עליהם הטלטול.

ז. ואם מועיל בשאלה, לדעה הראשונה בשו"ע בסעיף י"ב לא מהני, מ"ב אות ו'.

ח. ועוד זה דבר שלא שכח ולא גזרו בו חז"ל. מהרשב"א, מ"ב אות ז'. וכתב הגאון שצריך שיתנה עם הא"י שיכול לסלקו בכל זמן שהוא ירצה אבל בלי זה הא"י אוסר, מ"ב שם.

ט. בחדר מיוחד וע"י שכירות מהישראל, שבזה לא אמרינן אדעתא שלא יאסור עליו הטלטול השכיר לו השוכר בחזרה למשכיר, מ"ב אות ח'.

י. כן פירש במ"ב אות י"א דברי השו"ע.

כ. והיינו בכלים של הנותן ולא של החשוד, כך משמע מהפר"ח אות ט'.

ל. הגם דברמ"א בסי' קי"ח סעיף א' כתב שישראל חשוד אין נותנים לו דבר שיש בו איסור תורה בהפקדה אלא בב' חותמות ובאיסור דרבנן בחותם אחד צ"ל שם שאירי שחשוד להחליף. ש"ך ס"ק ז'.

על הגזל **מ**.

ג. ד. אבל אם נותן לאדם החפץ בטובתו של הנותן, והוא חשוד לאכול דברים אסורים, חוששין שמא יחליפנו בשלו, כגון לתת לחמותו החשודה על איסור **ב** דבר מה לבשל לו וחוששת שהדבר לא יצא מתוקן לטובת בתה ומחלפת לו רע בטוב ואסור לתת לה גם אם אינה חשודה על הגזל.

הגה: מ"מ מותר להפקיד אצלה במחזירה לו הדבר כמו שהפקידו אצלה.

מ. ואף שהחשוד לאכול כ"ש דחשוד למכור וכשמוכר דבר אסור ולוקח מעות תמורתו הו"ל גזל גמור שאילו הקונה היה יודע כך לא היה קונהו כלל מ"מ כיון שזה דרך מכירה מורה היתר אבל לגזול ממש או להחליף בידים לא נחשד. ש"ך ס"ק ח'.
נ. ותמהו על מר"ן שפסק דלא כהרמב"ם שכתב דאין חמותו חשודה להחליף והפר"ח בק"א כתב ליישב מר"ן שפסק דלא כהרמב"ם, ועיין בכף החיים אות ט"ז.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com